

IN MEDEAM NOTAE.

V. 4. Mallem μήτ' ἔρετωῶσα.

II. Legitur vulgo ἀνδάνασα μὲν Φυγῆ πολί-
τῶν, ὧν ἀΦίκετο χθόνα, absque ullo seniu. Om-
nino scribendum πολίτας. Constructio est: ἀνδάνασα
μὲν πολίτας, ὧν χθόνα ἀΦίκετο Φυγῆ. Id est, ἐν
τῇ Φυγῆ, seu Φυγᾶς ἔσα. ἀνδάνω cum quarto ca-
su constructum adnotatum ad Or. 1633. Diversimo-
de ab eruditis tentatus hic locus, irrito conamine
plerisque fraudi fuit vox Φυγῆ perperam ad ἀνδάνα-
σα relata, quum verbo ἀΦίκετο iungi debeat. ἀΦί-
κετο Φυγῆ, vt infra 937. ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν
Φυγῆ. (Beckius V. C. legit πολίταις. Notabitur enim
diuersitas recensionis Beckianae, recentissimae illius
et optimae.)

14. γίγνεται. Vbicunque in hoc dramate oc-
currunt verba γίγνομαι & γιγνώσκω, semper cum
duplici γ scripta sunt, quae procul dubio genuina
et antiquior scriptura est. Quum fabulam hanc, Phoe-
nissas et Hippolytum ad membranas Regias confer-
rem, memini obseruare in iis verba ista vnico γ fere
perpetuo scripta esse, ita vt atramento parfisse vide-
atur librarius, vt ait Eustathius ad Homerum p. 1722.
vbi ex Heraclide horum verborum orthographiam ad-
struit. Reuocanda haec vbique in accurata Tragicorum
editione, quod et me plus semel neglixisse poe-
nitet.

18. Ιάσων. Sic Membr. & Editiones Floren-
nae et Aldinae. Recentiorum Ἰήσων mendosum est.

21. ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς πίζιν μεγίστην. Scri-
pturam hanc merito praeferebat amicus Musgrauii,
quam

quam in membranis nostris reperisset Vir clarissimus, si eas inspexisset. δεξιᾶς perspicue exhibent περισπωμένως, absque comitate: distinctiones in illo codice satis accurate obseruatae. Eaedem mox v. 24. ἀλγηδόσι habent, licet ἀλγηδόνι ex iis enotauerit, qui codicem contulit. Hominis illius operas intercedente pretio si conduxit doctissimus Britannus, bona numerorum parte fraudatus fuit.

37. μή τι βελεύση νέον. Ianus Lascaris edidit κακόν, vt procul dubio scriptum reperit in suo codice, sed e glossmate. Vide Markland ad Supplices, 1032.

39. ἐγῶδα, vna voce sic scriptum in membr. et excusum in Florent. editione, vt apud nostrum vulgo Phoeniss. 728. & scribendum etiam in Soph. Oed. Col. 453. Vide H. Stephani *Tractatum de Orthographia*, nobis ad Or. 617. laudatum. δευμάνω τέ νιν. Sic. Membr. et Florent. Editio, non δέ.

40. Vulgo post hunc versum perquam absurde huc retractus legitur versus 382. quem semel tantum suo loco posuit Poëta. Spurious et manifesto additios versus, ne uncis quidem inclusos, textus noster exhibebit, quem ita emendatum esse cupimus, vt sani iudicii lectorem perpauca in eo morentur aut offendant. Tales ineptias, satis erit in notis monuisse, ceteras editiones hucusque retinuisse.

56. οἱ eliditur in μοί, σοί, τοί. Soph. Trachin. 736.

ὦ μήτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην.
id est σοί — ibid. 1203.

εἰ δέ μή, μενῶ σ' ἐγῶ,
Καὶ νέεσθην ὦν, ἀραιὸς εἰσαεὶ βαρὺς.
Noster, Androm. 427. Iphig. A. 819.

Μυμιδόνας ἰσχωῶν, οἱ, μ' αἰεὶ προσκείμενοι,
λέγασ' Ἀχιλλεῦ, τί μένομεν;

Plura exempla proferre in re certissima inutile est, quam in dubium vocauisse miror Marklandum ad Suppl. 327. & 786. & ad Iphig. A. 491. vbi eadem, quae hic, constructio. Exemplum e Sophocle citauit ad

Leo-

Leonidae Tar. Epigr. LVIII. At etſi in hoc verſu μοι ἰπῆλθε ſit, in ſequenti tamen ſcribere potuit Poeta μολῶσεν δεῦρο, quod, Muſgrauio e duobus codicibus enotatum, genuinum eſſe reor. Vide quae notaui ad Prom. 217. Vulgatam tamen, quam exhibent membr. et Laſcaris, retinui.

59. ζῆλῶ σε. Formulam negandi bene ominatam illuſtrat Valkenarius ad Phoeniſſ. 406. vbi tamen εὖ πράσσει non eo ſenſu, quo doctiſſimus enarrator, ceperim. Quin cum eo ſentiam, facit ſequens particula δέ, pro γὰρ ibi poſita. Eam ille abeſſe mallet, quam ſuae interpretationi non fauere animaduertit.

66. εἰ δοκῶν κλύειν. *Simulans me non audire.* De hac poteſtate verbi δοκῆν vide Valkenarium ad Hippol. 462. Aeſchyl. Prom. 385.

κέρδιον εὖ φρονῶντα μὴ δοκῆν φρονεῖν. *Utiſſimum eſt recte ſapientem ſe ſapere diſſimulare.*

80. Καὶ σίγα λογον. Sic membr. et Florentina editio. In Aldina λόγος.

86. Hic verſus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, ſed litura: ſpurius eſt et addititius. Siue Euripidis ſit ex alio dramate, ſiue alius auctoris, in textum illatus eſt ex ora libri, cui adlitus fuerat a diligenti quodam Poetarum lectore, qui mos erat illius aevi, quo ſcripti ſunt vetuſtiſſimi qui nunc extant codices. Profecto abſque eo verſu optime procedit ſententia.

ἀρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πέλας μᾶλλον Φιλεῖ,
εἰ τὰς δὲ γ' εὐνῆς ἔνειμ' εἰ ζῆργει πατῆρ;
εἰ hic eſt pro ἐπεὶ. ἀρτι, ἐπεὶ τὴν τῷ νέε γαμῆ ἡδονὴν πατῆρ μᾶλλον τῶν παίδων ζῆργει, γιγνώσκεις τόδε, ὡς πᾶς τις — quaſi diceret: An, ut hoc deum intelligeres, unumquemque ſeipſum magis quam propinquum diligere, neceſſe erat, ut Iaſonem videres liberis ſuis voluptatem noui coniugii praeferenſem? Huc forte reſpexit Terentius in Andria II. 5.

„Verum illud verbum eſt, vulgo quod dici ſolet,
„omnes ſibi malle melius eſſe, quam alteri.“

88. *δομάτων εσω*. Sic membr. et Lascaris. In Aldina minus bene *εισω*. Vide notata ad Prom. 478. et S. Th. 234.

89. *σύ δ'* — Sic Florent. editio, recte. Aldus *σύ δ'* —

92. *τοῖς δ'* cum *ταυραχμῆν* iungendum, non cum *δρασσεῖσαν*. Infra 191. *ἀποταυρεται* *δμοσίν*.

105. *δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαίρομενον*. Codicum et Florent. editionis lectionem, Aldina non paulo concinniozem, reuocaui. Quoad sensum perinde est, scribas *ἐξ ἀρχῆς αἰρούμενον*, an *ἀρχῆς ἐξαίρομενον*. Sed quoad anapaestici versus structuram multum interest.

110. Basis est anapaestica. Vulgo *αῖ* bis tantum, pro quo *ε* in membranis quater positum. Has interiectiones pro lubitu commutarunt librarii. In Hippol. 209. ubi editiones *ε* *ε* praeferunt, membr. *αῖ αῖ* exhibent. Eadem diuersitas obseruata in Androm. 1185, ubi melius scriptum fuisset *αῖ αῖ, ὦ παῖ*, recisis duabus uoculis *ε* *ε*, ut monometer esset anapaestica.

122. *τὸ δ' ἀρ' εἰθίσθαι*. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, *τὸ γάρ*. Particulam aduerfatiuam *δὲ* sensus requirit. In membr. uoculae *γάρ* superscripta glossa, *ἀντὶ τῆ δὲ*. Sed nunquam *γάρ* significationem particulae *δὲ* induit. Rursus exploratum est, multis in locis *γάρ* pro *γ' ἀρ*, vel *δ' ἀρ* librariorum culpa legi. In Soph. Philoct. 161. legendum *πῆ δ' ἀρ' ὁ πλῆμων αὐτὸς ἀπεσιν*; in Oed. Col. 985. *ἀλλ' ἐν γ' ἀρ' ἐν ἔξοιδα*. Vtrobique vulgo *γάρ* legitur. In El. 930. vereor ut *γάρ* rectum sit. Mallem sane *τῆ δ' ἀρ' ἀνθρώπων ποτ' ἦν*; Mox v. 125. non minus certa emendatione scripsi *ὄχυρῶς γ' εἶη*, si non magnifice, iuro saltem: vim suam *γ* ibi exserente, et minime otioso. Vulgo legitur *ὄχυρῶς τ' εἶη. γ*, *τ*, *δὲ* millies commutata, in quibus quid sensus et ratio linguae poscant, absque codicum respectu, dispiciendum.

125. (Commata deleuit Beckius)

128. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' ἐδένα καιρὸν δύναται
 θνητοῖς. Perperam haec vulgo accipiuntur. Sub-
 ditur verbum παρέχειν, aut simile quid, καιρὸν non
 tempus, sed opportunitatem significat. Exaggerata
 quidem sententia; sed is est, quem dico, Graeco-
 rum sensus. Doricas formas in impressis receptas non
 agnoscunt membranae in his anapaestis.

140. (Pro λέιτρα τυρ. Beck. l. δῶμα τυρ.)

145. (Beck: τί δέ μοι ζ.)

157. τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάξῃ. Sic membr.
 recte. Lascaris, τίς σοι ποτὲ — τι & τίς saepe
 commutari obseruatum ad S. Th. 299.

157. κείνω λίαν μὴ χαράσῃ. Vulgo, reclamante
 metro et prauo sensu, κείνω τὸδε μὴ χαράσῃ. In mem-
 br. negatio omīssa, et verbo adscripta interpretatio,
 λογίζῃ. Neutiquam flagitare potest Chorus, vt Medea
 marito non irascatur, sed ne nimis succenseat, suadet,
 μὴ λίαν χαράσῃ, vt infra, μὴ λίαν τάνῃ. μήθ' οἷς
 ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, vt ait Chorus ad Electram
 apud Soph. 177. Mox optima est scriptura, Ζεὺς
 σοι τὸδε συνδιᾶσει, quae ne mutetur, metrum ob-
 stat. συνδιᾶσει, quod suadet Musgrauius, & membr.
 exhibent, non admittit versus, qui dimeter est anapaes-
 ticus brachycatal. δικάζω, ἐνδικάζω, συνδικάζω
 vlciscendi etiam notione vsurpantur. Soph. Oed.
 T. 1214. δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαμ τεκνῶν-
 τα καὶ τεκνέμενον. Vbi recte exponas vlciscitur.
 Noster El. 1101.

εἰ δ' ἀμείψεται

Φόνον δικάζων Φόνος, ἀποικτενῶ σ' ἐγώ.

Suppl. 156. et 1221. vbi Minerva sic ait:

παισὶ δ' Ἀργείων λέγω,

πορθήσεθ' ἠβήσαντες Ἰσμηνὲ πᾶσιν,

πατέρων θανόντων ἐνδικάζοντες Φόνον.

vlciscensos caedem. Hic sensus est: in vlciscenda hac
 iniuria Iupiter ipse tibi feret opem. τὸδε praestant
 membr. et Florent, editio; in qua συνδιᾶσει. V. 160.
 συνῆταν ob metrum, non συνῆταν scribendum.

172. ἐν τινι μικρῷ. Sic membr. & Lascaris,

Vul.

Vulgatum quidem *σμικρῶ* in metrum non peccat, sed versus minus concinnum facit.

179. Sagaciter coniecit Vir excellentis ingenii, cui plurimas in Euripidem emendationes praestantissimas, et elegantem de Babrii fabularum reliquiis dissertationem debemus, Th. Tyrwhitt, nutricis personam, quae vulgo huic versui praefigitur, delendam esse. Abest a membr. in quibus *μή μοι* minus bene scriptum.

184. *σπεῦσαι, festina.* Sic bene membranae.

216. *κλῆδ' ἀπέραντον.* Retinenda omnino haec codicum et editionum lectio. Glossa in membr. *τὴν δυσχερεῖ πρὸς τὸ περᾶσθαι*, vere, de Bosporo Thracio. Lepidus est Heathius textum ex interpretum versionibus constituens. Supra *ρύχιον* valet *δυτικὴν*, *occidentale mare*, respectu Colchidis. Sic exponitur etiam illa vox in Persis 948.

218. *οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν* — Aliquid in his ὑπελον. Musgravius non amplector emendationem, quae prioribus doctissimi Viri cogitationibus praestantior non est. Heathio nemo melius locum hunc tractavit, cuius tamen explicatio non vsquequaque mihi satisfacit. Statuitur oppositio inter eos, qui factis gloriam consequuntur, et eos qui ob desidiam contemnuntur. In priori membro distingui iterum & sibi inuicem opponi debere nemo non sentit, *τὰς μὲν ὀμμάτων ἄπο*, & *τὰς δ' ἐν θυγαίσις*. Sed quaenam sit & in quo consistat illa oppositio, id non adeo perspicuum est. Si *τὰς ὀμμάτων ἄπο* cum Heathio veritas, *procul ab oculis hominum remotos et abditos*, id est, ut opinor, *domi latentis*, nulla iam inter istos, & alterius membri *desides*, oppositio. Quovis autem modo veritas, vix aliqua oppositio erit inter istos *a conspectu remotos*, et *τὰς ἐν θυγαίσις*. Si quis enim a conspectu meo se prorsus submovit, quid mea interest domine ille lateat, an centum a me millibus absit? & qui ἐν θυγαίσις est, is etiam est *ἄπο ὀμμάτων*. Mendam in praepositione latere manifestum est, nec dubito quin scribi de-

debeat *ὀμμάτων ἐπι*, qua ratione omnia plana et perspicua fiunt. Qui, florente Atheniensium statu, ad publica se conferebant negotia, eorum hominum duplex erat genus. Alii, ut erant demagogi plerique, forum, ubi plurimum eloquio et audacia valebant, non deserebant, & semper *in civium conspectu*, *ὀμμάτων ἐπι*, debebant: alii, manu quam lingua promptiores, classibus exercitibusque praeerant, *procul ab urbe*, *ἐν θυραίοις*, rem gerentes. Vtrisque merito opponuntur, qui, forensibus et castrensibus artibus posthabitis, sibi ipsis vivebant, nihil praeter suum negotium agentes, et in publicum quam minime prodibant. Eiusmodi homines, licet omnium saepe sapientissimi, in republica vulgo contemni solebant, et ut inertes traducebantur. Cur? quia *δίη ἐκ ἐνεσιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν*. — Hic est loci sensus, & orationis nexus. *ἐπι* cum genio *coram* significat: *ἐπι πολλῶν*, *coram multis*: *ἐπ' ὀμμάτων*, *in conspectu*. *ἐπι* et *ἀπό*, praesertim in fine versus, facile commutari potuerunt. In membr. scriptum *ὀμμάτων τ' ἀπο*.

231. Vulgo legitur *πάντα γινώσκων καλῶς*. Alii aliter emendant: scribo *καλά*. In quo situm erat ut bona omnia experiret. *ἐν ᾧ πᾶς ἐγὼ ἔσωζόμην* ut ait Tecmessa apud Sophoclem, Aj. 519.

237. In membr. *καὶ γὰρ τῆτ' ἀλγιον κακόν*, omisso vocula *ἔτ'*, quam subministrat Florent. editio, in qua male *τῆδ'*. Placet mihi lectio prae vulgata *τῆτό γ' ἀλγιον*.

249. *πρὸς φίλον τιν'*. Sic membr. & Lascaris. Vulgo *φίλων*.

255. *αὐτός*. In membr. *αὐτός* et superscripta glossa *ὁ*. Olim in textum erat *αὐτός* et glossa *ὁ αὐτός*. Formam hanc Atticam saepe oblitteratam fuisse iam alii monuerunt.

260. *ἐχὶ συγγενῆ*. Sic membr. & Lascaris. Vulgo minus bene *ἐδέ*.

270. *δράσω τὰδ'*. Id est, *σιγήσομαι*, ut 926. *θαρ*.

Φαρσήσω: 1018. οἶσω. Membr. et Lascaris perperam δρᾶσον.

283. Membr. et Lascaris, εἰρήσομαι. In illis praeterea, καὶ καιῶς λεγασ' ὅμως. In alio forte codice πράσσο' reperietur. Sed quouis praeoptato, nihil in istis video praeter verba, quibus complectur versus. In Or. 679. Chorus ait:

καὶ γὰρ σ' ἰνῶμαι, καὶ γυνή περ εἶσ' ὅμως.
Hic vellem:

εἰρήσομαι δὲ, καὶ ξένη περ εἶσ' ὅμος.
Peregrinae non idem ius erat, quod civi, non eadem loquendi libertas.

285. εἰδὲν δὲ παραμπέχειν λόγος. Optima haec membr. et Florent. codicis lectio non adnotari solum, sed in textum recipi debebat, amoto mendoso περιμπέσχειν, Aeschyl. Prom. 521.

ἤπερ τι σεμνόν ἐστιν, ὃ ξυναμπέχεις;
vbi exponitur ἐπικρούπτεις. Hic autem in membr. adscripta glossa, ἀποκρούπτειν.

288. σοφή. Quinquies ad minimum in hoc dramate vox illa occurrit; nullibi σοφός de foemina; quod tamen magis Atticum esse aiunt. In Supplic. 41.

πάντα γὰρ δι' ἀρσένων
γυναϊξὶ πράσσειν εἰκός, αἴτινες σοφαί.

Sic in duobus codicibus legitur, praeterea in Stobaei codice Ms. ut hic v. 387. σοφοὶ tamen retinuerunt editores, ob istum, quem dicebam, Atticismum, qui forte in quibusdam olim obtinuit vocibus, in aliis vltu non admissus, ancipiti admodum hodie discrimine. σοφή occurrit etiam Androm. 244. Or. 215. Hippol. 521. 644. 647. et alibi apud Euripidem saepissime.

290. χόλω δ' ἀπειλεῖς. Musgravius edidit κλύω δ' ἀπειλεῖν σ' — Membranae, κλύω δ' ἀπειλεῖν. Vero propius Lascaris, cui tres adstipulantur codices; κλύω δ' ἀπειλεῖς. Postremum hoc recepi. Sed κλύω corruptum esse pronuncio, in quo inepitiffi.

tissima ταυτολογία est. κλύω, ὡς ἀπαγγέλλωσι
μοι. infra 595. — — — — — ἦτις εἰδὲ νῦν

τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
(Beckius Musgranium sequitur.)

293. (Beck. κ. δέ μοι ν.)

299. Vulgo legitur: χωρὶς γὰρ ἄλλης ἢς ἔχου-
σιν ἀργίας, quod, vt planum et perspicuum, sicco
pede transgrediuntur interpretes. At ego nec intel-
ligo, nec aliis intellectum fuisse credo. Ratio, cur
homo quilibet sapiens cauere debeat, ne libros suos
philosophiæ magistris erudiendos tradat, ea est, quia
malum inde consecuturi sint. Est autem illud malum,
Φθόνος πρὸς ἀσῶν δυσμενής. Sed otium, ἀργία, nemi-
ni, nedum sapienti, malum est. Praeterea quid si-
gnificat χωρὶς ἄλλης ἀργίας? Prout haec vulgo ac-
cipiuntur, aliud, quam ἄλλης, posceret sententia: πολ-
λῆς, aut potius contemptus aliquod epitheton. Sed haec
corrupta est lectio. Veram et optimam ex membranis
reposui, Musgrauio ne quidem obseruatam, χωρὶς γὰρ
ἀλλῆς. Ordo est: δυσμενῆ γὰρ πρὸς ἀσῶν ἀλφάνασι
Φθόνον τῆς ἀργίας, ἣν ἔχουσιν, χωρὶς ὄντες ἀλλῆς.
Sunt isti studiis dediti iidem, qui supra ἀφ' ἡσύχου
ποδὸς δύσκειαν εἰτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν. χωρὶς
εἶναι ἀλλῆς dicuntur, quia a bello & forensibus con-
tentionibus abstinent, ἀλλῆ, vt αἰχμῆ, ριγῆμα, bel-
lum, significat. Aesch. S. Th. 500. βασιχῶ πρὸς
ἀλλῆν: i. e. πρὸς μάχην, πρὸς πόλεμον, vt recte
exponit glossa. Supra 267. γυνὴ φόβου πλέα, κα-
κῆ τ' ἐς ἀλλῆν. Soph. Philoct. 1307. κακῶς ὄντας
πρὸς αἰχμῆν

304. λυπρὸς ἐν πόλει Φανῆ. Sic membr. et
Lascaris.

307. τοῖς δ' αὖ. Sic membr. et Lascaris. Cete-
ra vt vulgo habeat.

315. τήνδε δὲ χθόνα. Sic membr. et Lascaris.
Male vulgo τὴν δὲ δὴ —

316. ἠδικημένοι et νικῶμενοι, ad Medeam relata
participia, in masculino genere posita sunt, more
Poetis nostris familiari, nescio an dicam perpetuo.

Vbi

Vbi mulierem de se loquentem inducunt plurali numero, adiectivum aut participium masculino genere semper ponunt. Vide Nostri Androm. 355. seqq. 888. Hec. 237. Soph. Antig. 925. Neophronis fragmentum infra prolatum, v. 8. Sicubi in illa constructione participium sequiori genere occurrit, id editorum culpae tribuendum. In Soph. El. 399. editiones ex Triclinio - Turnebiana expressae habent:

πεσόμεθ', εἰ χεῖρ, πατρὶ τιμωρέμενοι.

At nos tribus codicibus et primariis editionibus obsecuti bene edidimus *τιμωρέμενοι*. In Nostri Hippolyto, vbi vulgo v. 350. legitur:

ἡμεῖς ἂν εἴμεν θατέρω κεχηρημένοι,

membranae Regiae praeferunt *κεχηρημένοι*, quod, ob constantem usum, recipi debere cenleo.

323. *μὴ λόγος πλέεε*. Vulgo λέγε. Certissimam Valckenarii emendationem, prolatam ad Phoeniss. 947. quam sua satis commendat elegantia, recepi. Confer Aesch. Prom. V. 615. seq. vt et v. 746. ἄραρε praestant membranae et Florent. editio. Vide notata ad Androm 254. et Or. 1331. Doricam formam non dubito quin praeferant codd. etiam in Heracl. 399.

καὶ τὰ μὰ μέντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς.

In Hippol. 1101. e membranis nostris merito eam recepit Valckenarius:

ἄραρεν, ὡς εἴοικεν ὦ τάλως ἐγώ.

In aliis etiam praeteritis mediis Dorismum frequentant Tragici, vt λέλακα pro λέληκα. Hippol. 55.

κῶμος λέλακεν Ἀρτεμιν τιμῶν θεῶν.

425. Membr et Lascaris, ὅπως μένης. Perperam. Aldus recte *μενεῖς*. Attici ὅπως cum futuro indicativi construunt. Vide notata ad Prom. 155. Inde v. 1100. vulgatam scripturam ὅπως θρέψωσι emendavi, futurum indicativi reponens, quo modo verbum alterum in seq. versu adhibetur:

— ὅπως θρέψωσι καλῶς,

βίοντόν θ' ὀπόθεν λείψωσι τένοις.

326. *μὴ, πρὸς σέ γονάτων* — Elliptica est loquendi forma, Poetis nostris valde usitata. Subauditur

ditur *ἰατεῦω*, *λίσσομαι*, *ἄντομαι*, *ἰνῆμαι*, aut aliud simile verbum. Vide infra 710, 852. Hippol. 313. Androm. 886.

— — πρὸς σὲ τῶνδε γενάτων
οἰκτερον ἡμᾶς — — Phoeniss. 934.

ὦ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ τριχὸς γερασμῆε.

Exempla passim obuia. In Soph. Trach. 436. e codice scribendum:

μῆ, πρὸς σὲ τῆ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καταστράπτουτος, ἐκλέψης λόγον.

id est: *λίσσομαι* σε πρὸς Διὸς, μὴ κλέψης λόγον. Perperam ibi vulgo legitur *μῆ* πρὸς σὺ —

331. Φίλτατον πόλις. Sic membr. et Lascaris.

335. ἔρπ', ὦ ματαία. Sic libri omnes: nec ideo ἔρρ' reponendum, quia hoc infra extat v. 1346. Diversi enim sunt loquentium affectus. Verbo ἔρπ' glossa in membr. adposita exponit ἄπιθι. Proufdus est Creon, non iratus. Illi satis est Medeam abire iussisse. Altero in loco ira aestuat Iafon, cui conuenit dicere:

ἔρρ', αἰσχροποιῆ καὶ τέκνων μιαιφόνε.

336. πόνος μὲν ἡμεῖς δ' ἐ πόνῳ νεχημέθα; Sic sagaciter et ingeniose emendat Musgravius. Foede corrupta est vulgata lectio, e qua nihil boni sensus elici potest. Melius hunc versum restituere tentantem frustrabitur conatus. Cur autem isto, nec alio, modo Poetam scripsisse credam, facit recordatio similis in Oreste eodem schemate expressae sententiae v. 1639. vbi Menelaum dicentem, ὦ τλήμων Ελένη, interpellat Orestes, τὰμὰ δ' εἶχ' ἐ τλήμονα; (Beck: πόνοι μὲν.)

337. ὠσθήση. Sic membranae, recte.

370. τόνδε θεπεῦσαί ποτ' ἄν. Musgravius edidit ποτέ. Sicubi particula ἄν geminari aut potuit aut debuit, id in hoc versu factum oportuit, ad vitandum hiatus. Optimam editionum Florentinae et Aldinae lectionem retinemus. Mirum non est si in membranarum ποτέ legitur: nam ne prius quidem ἄν in iis comparet; vtrumque, claudicante versu, librarii culpa omissum. Vide notata ad Or. 381.

401. σφι. Sic membranae. Vulgo σφιν. Prius occurrit apud Soph. Oed. Col. 421.

416. ἄραρε. Sic membranae.

434. οἰκῶν πατρῶων. Sic membr. et Lascaris. Praeposterata circa metrum sollicitudo lectionem hanc immutasse videtur. πατρῶων mediam corripit, ut ex his Euripidis anapaestis liquet:

El. 1324. ἢ γῆς πατρῶας ὄρον ἐκλείπειν.

1332. διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρῶων.

Troad. 164. ναυσθλώσεσιν πατρῶας ἀπὸ γᾶς.

Ceterum πάτριος et πατρῶος promiscue usurpavit docet Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 384. quod et confirmant e Poetis nostris exempla. Soph. Oed. T. 1394.

ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ ΠΑΤΡΙΑ
λόγω παλαιὰ δάμαθ' — pro πατρῶα, do-
mus paterna.

Trach. 466.

καὶ γῆν ΠΑΤΡΩΙΑΝ εἶχ' ἐκῆσα δῦσμορος

ἔπερσε καὶ δάλωσεν — pro πατρίαν. Sic etiam in propinquo versu:

καθ' ἡρέθη ΠΑΤΡΩΙΟΣ Οἰχελία δορεί.

Philoct. 398. in Neoptolemum Ἀτρεϊδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει, ὅτε τὰ ΠΑΤΡΙΑ τεύχεα παρεδίδοσαν pro πατρῶα, vel πατρικά.

436. ὀρίσασα. Glossa in membr. διελθῆσα. Significandi rationem non male exponit Scholiastes. Confer v. 1263. vbi λιπῆσα eodem profuso sensu positum, quo hic ὀρίσασα. Recte Musgravius etiam interpretatur περάσασα: verbo ἐκπερῶν utitur Noster in hac ipsa re, Androm. 788. Sed parum huc faciunt exempla a Viro doctissimo adlata, praeter hoc Nostri in Heraclid.

ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

Alienum omnino est, quod petit ex Ammiani Epigr. XIV. εἰς παροριστήν.

437. Quod in Oxoniensi editione legitur, ἐπὶ δὲ ξένῳ ναίεις χθονί, turpis menda est, quam, postquam primum nescio in qua officina innecta fuit, nul-

nullus subsequens editorum exemit; bene Lascaris et Aldus ediderant ζένω.

445. Vulgo σοί δ' ἔτε.

448. (Beck. post τῶνδε colon ponit, et pro ἐπέβ. retinet vulg. ἀλλά.)

451. ἀμύχανον κακόν. Stobaeus tit. de Ira, ἀμύχανον Φέρεν.

464. τοσσόνδε. Sic membranae, non τοσόν δέ, quod ex iis in Musgrauiana collatione enotatum. (Beck. τὸ σόν γε π.)

470. Parum mihi placet hic versus, quem profecto abesse mallet. Suspicio orae codicis adscriptam fuisse gnomen:

γλώσση μέγισον εἰς ἀννδρίαν κακόν.

In Sophoclis Aiae Vlyssi Teucer ait:

ἀρις Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαιέσαι
λόγοισι. — Non absimilis loquendi forma
videri possit τῆτο γάρ σ' εἰπαῖν ἔχω γλώσση. Sed
elegans est ἐπαιέσαι λόγοις: inficetum, λέγειν
γλώσση. (Beck. post ἔχω v. 469. ponit comma.)

471. Post hunc versum vulgo legitur repetitus et e sede sua huc retractus versus 1324.

477. Hoc etiam imitatus esse videtur Terentius *Andr.* vbi Charinus ait: *Atque aliquis dicat, nihil promoueris. Multum. Molestus certe ei fuero, atque animo morem gesserō.*

478. (Beck. ἐν τῶν δέ πρ.)

482. ζεύγλησι. Sic edidit Aldus. Lascaris cui consentiunt inembr. ζεύγλαισι. Vide notata ad Or. 55. Aesch. Prom. 355. 365. 463. Persus 187. Soph. El. 1141. et alibi passim vbi recepta haec forma. Confer Marklandum in Musgrauii notis ad Hippol. 1450.

507. καλῶν τ' ἂν ἔν. Id est τοι, profecta. Sic membranae. Hinc deprauata Florent. editionis lectio καλῶς τανῶν. (Beck: καλῶς γ' ἂν ἔν.)

510. (Beck. ἔς δέ μ')

519. ὅς κίθδηλος ἦ. Subauditur ἂν. Male in Sto.

Stobaeo legitur, ὅς κίβδηλος ἦν. Sententiam carmine sic expressit Grotius, Floril. p. 10.

Deus, quid hoc est! si fides auri fuit
suspecta, sunt, te dante, quae cernant
notae:

iustos iniquis signa quae discriminent,
nulla inuenire est corpore in mortaliū.

525. ὡς εἰμὸς praeter membranas praesiant editiones Florent. et Aldina. εἰμὸς in Oxoniensi mendam typographicum esse videtur,

526. Mutuatus hic versus ex Aeschilo S. Th. 62.

532. Si in hoc versu cum Musgrauio scribatur σὲ δ', in sequenti scribendum erit ὡς Ἐρως ἠνάγκασε. Sed nihil mutandum. Vnice amplectenda est postrema Scholiastarum expositio: καὶ σὺ μὲν συνοραῖς, αἴτε δὲ λεπτόν καὶ ὀξύν ἐχρεσα τὸν νῆν, ὅτι ἡ ΑΦροδίτη με ἔσωσεν. Scribendum autem Ἐρως maiuscula litera. Deus enim Cupido hic notatur, et τόξοις ἀΦύκτοις cum ἠνάγκασε iungendum. Videri possit unus e Scholiastis sic versum legisse,

πόνων ἀΦύκτων τῶν μὲν ἐσώσασαι δέμας,
quod et Aldus expressit. Sed multo deterior est illa lectio. Florentinae editioni concinnat membranae.

548. (Beck: τ. μὲν σοι τῶν)

553. Minus bene membranae ἐχ' ἡσύχως. Vulgatum exhibent in Hippol. 1323.

558. ἐχθαίρων, vt infra 698. sic praeter Florent. codicem membranae etiam.

565. παιδάς δὲ — sic recte membr. et Lascaris. Istud δὲ refertur ad τὸ μὲν μέγιστον v. 562.

567. ζυναρτήσας praesiant membranae: in Florentin. editione ζυναντήσας.

568. Distinctionem mutauī, aliumque indicaui sensum, τι indefinite accipiēdo, quod iuxta vulgatam scripturam interrogatiuum est: σοί τε γὰρ παιδῶν τί δέ; ἐμοί τε λύει — in quibus aut nullus aut prauus sensus est, nec apte cohaerentia memba. Sic enim in priori scripto, in altero deberet esse ἐμοί δὲ λύει. Sensus est: et tua interest liberos mibi

ex noua nupta nasci, et mihi conducit — Vulgo vertunt: *tibi enim equid opus est liberis?* quod absurdum est. An vsquam more receptum fuit, vt maritus nouas nuptias quaerere posset, quia legitimae uxori vtile non esset liberorum augeri numerum? Scribere etiam poterat, *σοὶ τε γὰρ, πᾶσιν τε σοῖς, ἐμοὶ τε λύει.* Sed alterum praestat.

578. *χ' ἔτως ἂν* — Sic membr. et Lascaris. Vulgo *ἔτω δ' ἂν.*

588. Vulgo legitur *ἐν γὰρ ἔν κτενεῖ σ' ἔπος.* Membr. et Lascaris, *ἐν γὰρ ἐκτενεῖ,* male pro *ἐκτενεῖ,* quod reposuimus.

591. *καλῶς γ' ἂν ἔν σὺ τῷδ'* — Sic optima membranae.

596. (Beck. *νυν*)

601. *λυπρὸς εὐδαίμων βίος.* Sic etiam legitur in Stobaei cod. Mf. *πικρὸς* praetulit Grotius Floril. p. 377. Nostrium genuinum esse liquet ex Iasonis responsio, vbi eadem vox repetita.

620. *μῆδ' ἡμῖν.* Sic membr. et Lascaris.

625. *ἀλγυνεῖ.* Sic, teste Valckenario ad Phoeniss.

576. Florentinus cod. Vulgo *ἀλγυνῆ.*

659. *δενότατα,* quod metrum requirit, praestant membr. Eadem v. seq. *πάρεσι,* et mox *ἀνοίξαντα.* Vide notata ad Prom. 217.

660. (Beck: *παρέσαι.*)

677. *θέμις μὲν ἡμᾶς.* Sic membr. et Lascaris.

679. *λέξον, εἰ θέμις κλύειν.* Vertunt: *dicito,*

SI fas est audire. Perperam. *εἰ* hic dubitantis esse nequit, vt liquet e versu praecedenti: valet itaque *ἔπει, quandoquidem.*

(687. v. ad v. 769.)

697. *προτῆ,* vna voce. Sic membr. Lascaris et Aldus.

700. *ἴτω.* Glossa, *ἐρῆῆτω.* Sine accentu *νυν* excudi debuit. Metri in hac voce et similibus rationem non habuerunt Oxonienses operae.

706. *καιὸν ἀγγέλλεις καιόν.* Sic membr. Vulgo *καιὸν αὖ λέγεις.* (Retinet vulg. Beckius.)

707. Φυγάδῃ γῆς Κορινθίας. Sic membranæ et Lascaris.

711. *μεσία τε*. Sic præter Florent. codicem membranæ etiã Regiæ. Vulgo δῆ. Neutrum habet Florent. editio, claudicante versu.

722. ὦν μὲ ἐπαγγέλλῃ γονίας. Id est, μοί. Vide notata ad v. 56. Sic autem membr. et Lascaris, quod Musgraviò prætermissum, optimum tamen est, et omnino recipi debebat.

737. ε̄ μεθεῖ ἄν. Sic optime Lascaris edidit. Ceteræ omnes, quæ ex aliis libris adnotantur, corruptæ sunt lectiones. μεθεῖς pro μεθειῖς graecum non est. Syncopen istius formæ optatui non patiuntur, nisi in personis pluralibus, quod pueris notum, qui nondum aere lavantur. Qui autem in magistri verba iurant, contendunt forte, nostram lectionem ad Atticam loquendi normam directam non esse, quia R. Dauès, a multis hanc in rem laudatus, Miscell. Crit. p. 238. statuit actiuum μεθήμι cum quarto, passiuum μεθήμαι semper cum secundo casu construui. Sed partim vera, partim falsa hæc regula. Actiuum μεθήμι nullum alium casum quam accusatiuum adsciscit; sed μεθήμαι accusatiue et genitiue gaudet, prout aut passiuè significat, aut actiue, a μεθήμι forma tantum differens. Hic μεθειῖς formæ mediæ est et actiue significat. In Phoeniss. 529. ἐκεῖνο δ' ἐχ' ἐκὼν μεθήσομαι præstant etiã optimæ membranæ nec, quia ἐκείνῃ metrum admittit, illud reponendum. In Soph. El. 1277. codices, quotquot vidi, omnes habent: μὴ μὲ ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθεῖσθαι.

740. κᾱπινηνεύμασι σὺ γ' ἄν πίθοιο. Hanc omnino scripturam, affirmatiuam saltem, flagitat sententia, recte a Musgraviò exposita, cui repugnat vulgata lectio ἐν ἄν πίθοιο. Dicitur Britannus reponit ὄκ, cuius Homerici aduerbii in senario Tragico adhibitæ exempla proferri debuerant.

742. πολλὴν ἔδειξας. Vulgo ε̄δειξας optima est Valckenarii emendatio, quem vide ad Phoeniss. 351.

759. *πράξαο' ἂ μὲλλω, postquam confecero*
ea quae mediior. Vide Musgraviū ad Or. 1188.
 Mox membr. *τυχεῖσ' ὧν βέλομαι.* Vulgatum praet-
 itat. Vide quae notauimus ad Or. 686. Antig. 778.
 Oed. Col. 1106.

αἰτεῖς ἂ τεύξῃ. ξὺν πάθῳ γὰρ ἢ χάρις.

Philoct. 509.

ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς ἐμῶν τύχοι Φίλων.

Noster Phoeniss. 522. *τυχεῖν ἂ χεῖζει.*

769. *ἔτος γὰρ ἀνῆρ.* Sic membr. et Lascaris,
 recte. Vulgatum *ὠ'νῆρ* forte est Aldi emendatio,
 qui tamen vix ignorare potuit primam in *ἀνῆρ* an-
 cipitem esse. Vide Valckenarium ad Phoeniss. 1650.
 (Sed v. Brunckium ad Soph. Oed. Col. 1486, ubi
 ait: Optime in Eurip. Medea 769. Aldus ediderat
ὄτος γὰρ ὠ'νῆρ, quod retinere debebam, vt et
 eiusdem dramatis v. 687. edere. Beck. vulg. re-
 tinet.)

778. Post hunc versum vulgo legitur:

γάμεις τυράννων, ἔς, προδὲς ἡμῶς, ἔχει.

qui manifesto spurius et institutus est. Deest in
 Florent. codice, teste Valckenario ad Phoeniss. 1286.
 Sequenti etiam lis obmoueri posset, ob librorum
 consensum in praecedentis versus finali voce *ἔχει*,
 quam in *ἔχειν* mutari oportuit, vt cohaereret phras-
 is. Sed postremum illum versum quam maxime retinen-
 dum censeo.

782. Mallet abesset hic versus, quem vix ge-
 nuinum esse reor. Videtur confictus e v. 1060.

784. Vulgo legitur:

*πέμψω γὰρ αὐτὰς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσὶν
 λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσηλάτον
 νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ Φεύγειν χθόνα.*

Horum versuum vltimum cum Valckenario, loco
 ad v. 778. laudato, pro spurio habeo, et in primo αὐ-
 τῇ pro αὐτὰς scribendum censeo. In medio *ἔσθες*
 praeferunt membranae.

791. *κατακτενῶ.* Sic membranae.

804. *ἔποι κακὴν κακῶς.* Hic est verborum or-

do in membr. et Florent. editione, vulgato concin-
nior. Vide infra 1386.

815. σὺ πῶδε. Sic membr. et Lascaris.

817. σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν. Vulgo legitur, σὺ δ'
ἄν γένοιό γ' — Absque vlla auctoritate mutavi, nec
tamen me facti poenitet. ἄν et αὖ scio a librariis sae-
pissime fuisse commutata, et inertem particulam; γε
impedio odi. (Beckius vulg. sequitur.)

818. οἱ ἂν μέσω λόγῳ. Membranae οὖν μέσω,
quod si forte primis Editoribus se obtulisset, non
dubito quin adripuissent, vt in Soph. Oed. T. 939.
1046. οὐπιχώριοι, vbi recte edidimus οἱ ἰπιχώριοι.

828. Hic et in antithetico versu membr. et Lasca-
ris ἀεὶ exhibent. Mox v. 832. membr. Μάσας λέ-
γασσι, qua vocum dispositione accuratius aequantur
metra.

834. Membr. τῆ καλλιναῖ τ' ἀπὸ Κ. ῥοαῖς.
Supra emendavit eadem manus ῥοαῖς.

837. Vulgo μετρίας ἀνέμων ἠδοπνόας αὔρας.
Penultima vox in membr. omissa. Mox v. 844. illae
et Lascaris ἀρετᾶς praestant. (Beck. vulgatam se-
quitur.)

846. πόρος ex emendatione Musgrauii est. V.
seq. πρόπιμος praebent membranae. (Beck: ἡ
πόλις.)

855. (Beck: π. δ. θ. ἡ. Φρεσίν, ἡ χ.)

861. Membranarum scripturam exhibuimus.

864. Vulgo ἐν τλήμονι θυμῷ. Membr. et La-
scaris ἐν omittunt, quod profecto non magis neces-
sarium est, quam repetitum μὴ in antithetico versu.
Vtrumque expunxi, τλάμονι habent membranae.

870. Φερεῖν εἰκός σ' — sic optime membra-
nae. Vulgo εἰκός γ' —

873. βελεύσιν. Sic membr. et Lascaris.

881. ἐννοήσας' — sic membr. In γοῶω et com-
positis actiuum et passiuum promiscue vsurpantur.
Soph. Trach. 580. τῆτ' ἐννοήσας', ὦ Φίλαι.

883. (Beck: v. ἔν σ' επ.)

900. (Beck: ἄρ', ὦ τ., ἔτω, γὰ π.)

909. Libri omnes veteres, παρεμπολῶντος, quod, nisi ex glossemate ortum fuerit, vnde venerit diuinare nequeo. Adscriptum hoc olim fuisse arbitrator ad interpretandam aliam lectionem, quae non amplius comparet, παρεμπολῶντό γ' ἄλλοις πόσιν. Latinorum ablatiuus absolutus graecis saepe per quartum casum exprimitur. Sed Aldinam lectionem praefero.

911. ἀλλὰ νῦν χρόνος. Sic membranae.

913. ὑμῶν δέ — vulgo ὑμῖν. Emendauit Valckenarius ad Phoeniss 1475.

927. γυνή δέ θήλυς. Sic membr. θήλυς hic sine respectu ad sexum significat ἀσθενής, vt rursus ἀρσην saepe *fortem* notat. Opponuntur in Or. 1208, 1209. Nec ille, nec Soph. versus in Trach. 1064.

γυνή δέ, θήλυς ἔσα, καὶ ἀνδρὸς φύσιν.

nec quiuvis alius similis locus obmoueri potest contra rationes, quibus inductus in Androm. edidi v. 23.

καὶ γὰρ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω γόνον.

ἀρσην γόνος, ἄρσεν τέκνον, θήλυ τέκνον, genuinae sunt locutiones: sed de *nascente puero*, vbi ἀρσην nihil aliud quam sexum notat, et ad corporis vel animi robur transferri nequit, ἄρσενα κόρον si quis dixerit, inepte eum locutum fuisse quouis pignore contentam. Membranae lectionem vulgatae, vt sustuio-rem, praetuli. Huic, praeter infinita alia similis structurae vbiuis obuia exempla, patrocinari possit istud Sophoclis in Aiace 580. κάρτα τοι Φιλοκτι-
σον γυνή. In illa structura subauditur substantiuum χεῖμα, cuius et expressi alia extant exempla, vt Or. 70. ἀπορον χεῖμα, δυστυχῶν δόμος. Eleganter dictum, γυνή Φιλοκτισον ἐσι χεῖμα. Non ita placet, γυνή θήλυ ἐσι χεῖμα. Praeterea non ad vnicam formulam adstringendi sunt Poetae nostri, quibus, vt nobis, venustum quid esse videbatur sermonis varietas.

928. Membranae etiam τί δὴ τάλαινα. Vulgata praestat, quam qui mutarunt, non id eos fecisse credo, ne periclitaretur metrum, cui non adeo studiose cauebant librarii. Praeterea λίσυ prima
F ducta

ducta satis frequens et notum. Exempla protuli ad Androm. 860. quibus haec addantur: Troad. 68. Phoeniss. 593. Prom. 123.

932. *μνησθήσομαι*. Melior lectio in membr. minio superscripta: *γε. μμνήσομαι*, quod omnino recipi debuit. Vide notata ad Prom. 846. et 865. Hoc paulopostfuturum in Hippol. 1472. legitur:

ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν καιῶν μμνήσομαι.

933. *ἀποσείλαι*. Sic membranae, Lascaris, et Valckenario teste ad Phoeniss. 790. Florentinus codex.

938. Mallem, *παῖδας δ' ὅπως* — (Beck. *ἔντρα-Φῶσιν*.)

942. Vulgo legitur, *παῖδας τήνδε μὴ Φεύγειν χθόνα*. Nauseam movet toties repetita haec clausula *τήνδε μὴ Φεύγειν χθόνα*, hic praesertim, quum post duos interiectos versus iterum recurat. Sed in hoc loco nullus dubito, quin oscitantiae librarii debeat. Alteram formulam Euripideam, et longiori ab hoc versu distitam interuallo, reposui. Vim autem non mediocrem sententiae tribuit pronomen *σῆς*. Iisdem fere verbis usus Iason ad novam nuptam infra v. III5.

*δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παρατήσῃ πατρός
Φυγὰς ἀφέντω παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.*

et Paedagogus v. 1003.

δέσποιν', ἀφέντω παῖδες οἶδε σοὶ Φυγῆς.

Si cui haec emendatio parum necessaria, minus certa, aut non ita, vt mihi videtur, elegans censebitur, per me licet vulgatam retineat lectionem, (Beckius vulgatam retinet.)

952. *ἀνδρός τ' ἀρίστου*. Sic recte membranae, vbi hic versus in textu omissus ad marginem repositus legitur.

970. *μὴ Φεύγειν*. Sic membr. et Lascaris.

977. *ἐς θόνον*. Sic membr. et Florent, editio. Haec mox *δέξεται ἂ δύσανος*, typhothetae errore, quem correximus. Vulgo minus bene *δέξεται δύσανος*. Sic in Hippol. vbi vulgo legebatur v. 1077. *ποὶ δῆτα πλεμῶν*, e membr. nostris Valckenarius bene

rece-

recepit τοὶ δὲ δ' ὁ πλήμων. Vim addit et affectum auget articulus.

982. Vulgo legebatur ταῦτα τῶν χειρῶν λαβῆσα, quod manifesto deprauatum est, sed recentiorum editorum culpa. Tantum sibi confidit Musgravius, ut haec maluerit ex ingenio emendare, quam ex veterum librorum fide. Sed successu caruit minus cautum consilium. Nos, ne litera quidem mutata, lectionem Aldinae editionis reuocauimus:

Ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμοι
 θῆσει τὸν Αἶδα κόσμον,
 αὐτὰ τῶν χειρῶν λαβῆσα.

Membr. αὐτῆ χειρῶν: Lascaris αὐτὰ χειρῶν.

984. πέπλων. Sic membr. et Lascaris.

989. προσλήψεθ' ἄ. Defunt hae voces in membr. et in Florent. editione. Vulgo προσλήψεται. (Beckius vulg. restituit.)

992. κηδεμών. Glossa, γαμβρέ.

995. Mira in membr. lectio: ἀλόχω τε σᾶ συγεροῦ συγερόν.

1003. (Beck. οἶδε σοι Φ.)

1006. Post hunc versum vulgo leguntur isti:

τί σὺν ἔτρεψας ἔμπαιιν παρηίδα,
 κἄν ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμῆ δέχη λόγον;

extant supra 922. vnde, priori paulisper immutato, inepte repetiti sunt. Manifesta fraus interpolatoris: recitato v. 1006. nihil addere debet Paedagogus.

1011. τί δὴ. Membr. et Lascaris τί δαί. Has particulas librarii, utramque eodem efferentes sono, facile commutare potuerunt. Nescio an δαί in senario Tragico locum habuerit. Legitur quidem, sed in locis vnde eximi aut debet aut potest. Sophoclis in Antigone versus 318. a nobis fuit emendatus: vide notata ad Prom. 1031. In Iph. A. 1453. 1457. τί δὴ non minus quam τί δαί scribere potuit Poeta. δὴ hic valet *obsecro te*. Meo iudicio non praestat τί δ' αὐ.

1012. πολλή μ' ἀνάγκη. Scilicet δακρυέροειν, quod verbum e praecedenti versu repetendum. In Phoeniss.

1689. Antigonaē cum indignatione nuptias Creontis filii abnuenti hoc versu,

ἢ γὰρ γαμῶμαι ζῶσα παιδί σῶ ποτε;
respondet Creon:

πολλὴ σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχος;

E pravo codice veterem lectionem mutavit Barnesius, cuius iudicium flocci non facio, nec memoratu id dignum censerem, nisi, quod valde miror, doctissimi Valckenarii ad sensum tulisset. πολλὴ σ' ἀνάγκη praesentant membr. Regiae et Augustanus codex, in quo adposita glossa, ἦγεν γαμηθῆναι. Quia formula πολλὴ γ' ἀνάγκη saepenumero recurrit, non inde sequitur, illam ubicunque obrudendam esse, nec aliter ab Atticis Poetis scribi potuisse. Quod autem in Florent. cod. legitur πολλὴ τ' ἀνάγκη, non illud e πολλῇ γ' depravatam est, sed e πολλῇ 'ς', quod e Suida, V. ταρβεῖν, restituendum Sophocli in Oed. Col. 293.

ταρβεῖν μὲν, ὦ γενναῖε, τὰν θυμῶν
πολλὴ 'ς ἀνάγκη τὰ πό σῃ.

Vbi itidem primariae editiones mendose exhibent, ut in Phoeniss. Florent. codex, πολλὴ τ' ἀνάγκη. Eadem primariae editiones, Aldina scilicet et Iuntina, recte πολλὴ 'ς' ἀνάγκη praeferunt in Trach. v. 295. vbi lectionem corrumpit Turnebus, edendo πολλὴ δ' ἀνάγκη, quod per ceteras deinceps editiones propagatum fuit. Venus in Hippol. prologo ait:

τῆτοισι μὲν νῦν εἰ Φρονῶ. τί γὰρ με δεῖ;

subauditur Φρονεῖν. Eadem est ellipsis. Sane pro vnicā triplicem loquendi formulam habemus, πολλὴ γ' ἀνάγκη, πολλὴ 'ς' ἀνάγκη, et tertiam inserto pronomine.

1014. κατὰξῃ. Egregia et quantiuis pretii sagacissimi Musgrauii emendatio est, qua, ut nihil verius, ita magis ingeniosum nil potuit excogitari. Felices huiusmodi in Euripidem prolatae coniecturae non paucae Poetam magis exornant, eiusque studiosos non minus iuvant, quam multa commentariorum ampla volumina, Oxoniensibusque operis duo-

duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant. Quo sensu κατὰξῆ hic positum, non apud historicos tantum obuium. Extat in Aesch. S. Th. 649. κατὰξῆ τὰνδρα τόνδε, καὶ πόλιν ἔξει, πατρίων δωμαίων τ' ἐπίσροφος. et 662.

1028. Andromache apud Nostrum Troad. 759.

διακενῆς ἄρα

ἐν σπαργάνοις σε μασὸς ἐξέδρεψ' ὄδε
μάτην δ' ἐμόχθην, καὶ κατεξάνθη πόνοις.

1057. ἐκεῖ. Glossa, ἐν Ἀθήναις.

1061. Hic et sequens versus iterum leguntur infra post versum 1239. repetiti. Semel tantum ab Euripide positos fuisse inter omnes conuenit, sed vitio in loco, in diuersa abeunt eruditorum sententiae. Ego cum Valckenario censeo, ex hoc loco in alterum male fuisse translatos.

1062. κτενεμένῃ γ'. Sic bene Lascaris, qui et v. seq. πέπτρωται. Cum pulcherrima hac ῥήσει conferri meretur fragmentum e Neophronis Medea, Stobaeo seruatum, titulo de Ira, Florit. Grotii, p. 107. quod e MS. codice emendatum hic exhibemus:

Εἶεν. τί δράσεις, θυμέ; βάλεισαι καλῶς,
πρὶν ἢ ἕμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα
ἔχθιστα θέσθαι. πᾶ ποτ' ἐξήξας, τάλαι;
κατισχε λῆμα καὶ σθένος θεοσυγές. —

καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
ἔρωσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην

πρὸς ὧν ἐχρῆν ηἵεσθαι; μαλθακοὶ δὲ δὴ
τοιαῦτα γιγνόμεσθαι, πάσχοντες κακῶς;

ἂ μὴ προδώσεις; θυμέ, σαυτὸν ἐν κακοῖς;
10 οἱ μοι, δέδοικται. παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων

ἀπέλθετ'. ἦδη γὰρ με Φοινίᾳ μέγαν
δέδουκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες,

πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθαι; Φαῦ
τάλανα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχέϊ

15 διαφθέρῃσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Aliud ex eodem Neophronis dramate fragmentum, Grotio omissum, profert Scholiastes ad Nostri Medeam 671. quod valde corruptum sic emendat praestant-

stantissimus Valckenarius ad Phoenissas 709. Sunt autem verba Aegaei ad Medeam:

Καὶ γὰρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν
 σὲ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν· ἣν ἔχρησέ μοι
 Φοῖβη πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ·
 σοὶ δ' εἰς λόγους μολῶν ἄρ' ἤλπιζον μαθεῖν.

1070. (Beck. Φίλτατόν τε μοι ζῶμα.)

1086. Mein. et Lascaris παῦρον ὅς δὴ — Vulgo male legitur, soluto anapaestorum nexu, παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν.

1098. Membr. γλυκερὸν βλάσημ', ὄρω μελέτη. Vide notata ad Aesch. S. Th. 784.

1102. Membr. εἶτ' ἐπὶ Φαῦλοις. An et quomodo differant Φαῦλος et Φλαῦρος non consentiunt Grammatici. Vide Interpretes ad Ael. V. H. I. 28. Φλαῦρος, si per ἀναγκραμματισμὸν ex Φλύαρος ortum esset, et huius retineret significationem, non male in Androm. 864. scriberetur:

Φλαῦροις γυναῖκας βαρβαῖρας πεισθεῖς λόγοις.
 Vt apud Soph. legitur Ai. 1162.

ἀνδρὸς ματαῖα Φλαῦρ' ἔπη μυθμαμένα.
 Sed haec Grammaticorum Φλυαρία sunt. Moeris: Φαῦλον καὶ Φλαῦρον, Αρισοφάνης ἀμφοτέρα κατὰ τὴ αὐτῆ σημανομένης.

1108. σῶμά τ' εἰς ἤβην ἤλυθε τέκνων. Sic membr. et Lascaris. Pro concinno versu durum et asperum dedit Aldus, quem ceterae retinuerunt editiones:

σώματά τ' εἰς ἤβην ἤλυθε τέκνων.
 1118. καὶ δὴ. Sic membr. et Lascaris. Vulgo καὶ τοι. Valckenar. ad Hippol. 1151. praefert καὶ μὴν.

1120. δεικνυσιν ὡς τι. Sic membr. et Lascaris. Vulgo δεικνυσι δ' —

1123. λιπῶσ'. Suadet Medae nuncius, vt vel maritimo vel terrestri itinere fugam quam citissime capessat, vetatque ne aliquorsum diuertat, forte quia credit persecuturos eam siue a Corinthiis, siue a Iasone mittendos satellites. Igitur fuge, ait, ita celeriter, vt nauem orae non appellas, neu plaustrum cursum sis, donec in tuto sis. Non abstrusus verborum sen-

sensus, et quid sibi velit λιπῶσα abunde liquet.

1134. λῆξον δ' ὅπως. Sic membr. et Lascaris. Enotatam hanc e Florent. codice probauerat, sed frustra, Valckenarius ad Hippol. 723.

1141. κυνῆ hic et v. 1207. praefens, non imperfectum. Sic in narrationibus variari tempora sciunt, qui paullo attentius Tragicos legerunt.

1150. Membranarum lectionem, vulgata non deteriorem, repraesentauit.

1177. ἐς πατρός Sic membr. et Lascaris. Vulgo, εἰς.

1181. Admissa sagacissimi Tyrwhitti emendatione et Musgrauii interpretatione, sic locus hic, cuius vulgo corrupta scriptura, constitui debet. Egregiae restitutionis laus integra ingenioso Britanno tribuenda. ἐξ in compositione editores et interpretes saepe fellit. In Sophoclis Trach. 966. optime Heathius legit:

ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βᾶσις.

πᾶ δ' αὖ Φορεῖ νιν;

Quod ibi vulgo legitur ἐξόμιλος sensu caret. In Apollonidae Smyrnaei Epigr. XXIII. ubi veteres editiones omnes iuxta Vatic. membranas exhibent:

Ἰχθυοθητητῆρα Μενέστρατον ὄλεσεν ἄγρη,

δῆνακος ἐξαμίης ἐν τριχῶς ἐλκομένη.

sagaciter coniecit Vir politissimus, qui in Bibliotheca Vniuersali Germanica Analecra mea recensuit, deque illis iudicium tulit, non vt Francofurtanus ille, quicum mox verba aliquot commutauit, sed quale liberale decebat ingenium, scriptum olim fuisse ἐξαμίτης vel ἐξαμίτη, quod profecto multo verisimilius est, recepta in editionibus Brodae et Stephani emendatione, ἰππέιης.

1192. ἀρροτός. Sic membr. et Lascaris. In illis adposita glossa, ἀσφαλῶς. Vide notata ad v. 323.

1194. μᾶλλον, δις τόσως τ' ἐλάμπετο. Sic optime membranae. Florent. editio, δις τόσον τ'. Male vulgo τόσον δ' —

1195. ἐς ἔδας. Sic membr. et Lascaris. Vulgo ἐπ'.

1205. In hac senarii sede nihil interest, scribatur προσπιτυῖ, αὖ προσπίπτει. Hoc praeferunt mem

membranae. Eaedem v. seq. cum Florent. editione exhibent περιπτύξας δέμας, quod praeferri non debuit: Creon περιέπτυξε τῇ θυγατρὶ τὰς ἑαυτῆ χειράς, vt apud Sophocleum Oed. Col. 1611. πτύξας ἐπ' αὐταῖς χειράς, εἶπεν — Andr. 417.

καὶ πατρὶ τῷ σὺ, διὰ Φιλημάτων ἰών,
δάκρυα τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χεῖρας,
λέγ' —

1208. Membranis et Florent. editione auctori- bus pronomen in suam sedem transtuli.

1218. χρόνῳ δ' ἀπέσβη. Corrupte vulgo ἀπέσ- τη. Certissima emendatio est Valckenarii Diat. Eu- rip. p. 57. Timaeus in Platon. Lex. ἀπέσβη, τέθνη- κεν.

1221. ποθεινὴ δακρυόισι συμφορά. Coniicit Musgravius ποθεινὴ βασκανόισι, quod, etsi vul- gato melius, non tamen omnino satisfacit. Vertit: calamitas inimicis grata. Strictius: optabilis invidis ca- lamitas. Parum apposita mihi videtur inuidorum hic mentio. Miserationem magis commoueret, si dice- ret Nuncius, inimicis etiam flebilem illam calamitatem esse: ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἀξία θρήνων τυχεῖν, vt ait Tecmessa apud Soph. Ai. 924. Nondum succur- rit quid bene reponi possit.

1228. Genuinam horum versuum lectionem e tra- gico centone, cuius auctor Gregorius Nazianz. fer- tur, restituit Valckenarius ad Hippol. 750.

1230. (Beck. εὐδαίμων δ' ἄν εἰ.)

1233. Membr. συμφοράς. Lascaris συμφορᾶς. Non male scriberetur, ὡς σὲ συμφορᾶς οἴκτειρομεν. Imo hoc elegantius esset. V. seq. εἰς Αἴδα πύλας e Membr. et Florent. editione recepi: vulgo δόμους.

1245. ὡς σφ' ἔτικτες. Quod inserui, pronomen facile excidere potuit. (Beck. ὡς ἔτ. et v. antec. μηδ' ἄναμ.)

1255. (Beck. θεῶν δ')

1268. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'. Confer Aesch. S. Th. 683. Distinguendum erat post haec verba, quibus absolvitur sententia. Mox
συν-

συνωδὰ praeferunt membr. et Florent. edifio: haec praeterea *πιτνῆντ'* habet, quod in *πιτνῆσ'* mutauit. Haec ita vulgo scripta leguntur, ut nullus ex iis sensus elici possit.

1282. Hunc et seq. versum edidi, prout scripti sunt in membranis, quae et v. 1289. *δουὸν τε* habent.

1316. *τὴν δὲ τίσομαι Φόνω.* Sic. membr. Vulgo *τίσομαι δίκην.* Non deterius esset *τίσομαι Φόνω.*

1351. *μακρὰν γ' ἄν.* Sic euphoniae, non metri, gratia scribendum. Membranae *μακρὰν δ' ἄν,* frequenti librariorum errore δὲ pro *γε*posito. *μακρὰν,* ut cetera aduerbia in *ἄν* desinentia, vltimam producit. Vide supra 1158. Or. 847. Phoeniss. 917. Aeschyl. Prom. 312. Soph. El. 323. Oed. T. 998.

1356. *προσθεῖς γάμεις.* Sic bene Lascaris, et Florent. codex, teste Valckenario ad Phoeniss. 583. perperam membr. *προσθεῖς γάμον.*

1362. *σάφ' ἴσθι.* Scilicet *αὐτὴν με λυπεῖσθαι, καὶ κακῶν κοινωνῶν εἶναι. ἀλλὰ λύει ἄλγος, ἣν σὺ μὴ γελᾷς.* Aduersatiuum enim est *δὲ* et valet *ἀλλά.* Nihil itaque in scriptura huius versus contra veterum librorum fidem mutandum.

1366. *σοὶ ἀβέστ' ἀ membr.* Scribi etiam potuit: *ἀλλ' ὕβρις ἢ σὴ, χ' οἱ νεοδυῆτες γάμοι.*

1395. Vulgo legitur: *σειχῶ δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.* Sic positum *γε* prorsus otiosum est, nec illud agnoscunt membr. in quibus perperam scriptum *ἄμορος.* Particulam retinuissem, si positam hoc modo reperissem:

σειχῶ δισσῶν ἄμορός γε τέκνων.

ἄμορος occurrit apud Nostrum Hec. 421. ubi vulgata meliorem membranae nostrae exhibent lectionem:

ἡμεῖς δὲ πεντήμοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων.

Hesychius, incertum illucne, an aliorum respexit: *ἄμμοιρον, ἀμέστοχον.*

1396. *ἔγω θρήνει. γῆρας σε μένει.* Vulgatum *θρηνηῖς* minus commodum sensum praebet, et clausula *μένει καὶ γῆρας* metro aduersatur.

1399. *ὦ μοι.* Sic membr. Reliquorum corrup-

ta est scriptura, quod editoribus animaduersum non fuisse miror. Negat summus Hemsterhusius ad Luc. T. I. p. 414. ex ingenio linguae *medium προσπτύσσεσθαι recte cum datiuo construi*. Quibus contrarium persuasum fuit, Budaeus et H. Stephanus, Sophoclis versum proferre poterant ex Antig. 1237. ubi vulgo legitur *παρθένα προσπτύσσεται*, quod a nobis recte emendatum fuisse confidimus. *Passiuum προσπτύσσεσθαι cum datiuo occurrit apud Soph. Trach. 769.* Sed hic noua, insolita, ab usu loquendi et norma prorsus abhorrens occurrit phrasis, *χρήζω προσπτύξασθαι Φιλίε σώματος παιδων*, quam ne graecam quidem esse certus pronunzio. Nimis verecundum fuisse me poenitet: corruptelam istam in textu relinquere non debebam. Scripsit Poeta:

ὦ μοι· Φίλια χρήζω σώματα
παιδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.

In Phoeniss. v. 1636. legitur:

ὦ Φίλιτα, ἀλλὰ σώμα γε σὸν προσπτύξομαι.
Hic *σώματα* non recipit metrum, nisi verborum inuertatur ordo:

ὦ μοι· Φίλια σώματα χρήζω.
Quod et genuinum etiam esse possit: prius tamen praefero.

1411. *τέν' ἀποκτείνασ'.* Sic membranae.

1418. *εὔρε θεός.* Sic bene membr. et Lascaris, ad metri legem. Confer notas in Andromachen. Nec aliter legitur in Stobaei cod. Ms. et in Floril. Grotii p. 465.

Stobaeus tit. *περὶ γηπίων* hos versus habet, qui iuxta impressos libros e Nostri Medea excerpti sunt:

— τὸ φρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλαίαι
πλείω πορίζει Φίλιτρα τῆ Φῶσαι τέκνα.

At nec in Medea leguntur, nec qui in ea locum habere potuerit ista sententia, video. In Regio Stobaei cod. praefixum his versibus lemma *βίότα ἐν Μηδείας*. Quod adponi debuit Poetae nomen, deprauiatum est. Medeam docuere apud Graecos plures.